

COMUNICACIÓ

Sr. Manfred Díez: *Les capacitats de l'ànima i la història política en Rousseau i Kant.*

La idea que s'ha pretès destacar amb aquesta comunicació fa referència a la manera en què Rousseau i Kant, dos autors del segle XVIII, intenten comprendre sota d'una unitat la història dels homes. Aquesta història, comportant una successió de situacions d'ordre, i de desordre, polític, de justícia i d'injustícia, ambdós pensadors coincidirán a considerar-la en relació amb les capacitats anímiques del subjecte. Les darreres proporcionen l'element necessari, el dret, en el qual s'haurà de fonamentar qualsevol judici sobre el grau de justícia inherent als esdeveniments, allò contingent. La idea d'una possible conciliació entre les finalitats de les capacitats bàsiques de l'home, aquelles a manca de les quals el concepte d'humanitat s'esvaeix, i amb aquest el d'història, en ambdós autors aconsegueix la funció de model teòric a fi de jutjar amb correcció. Hi ha, en l'adopció d'aquest punt de vista, la voluntat de transposar el mètode geomètric en l'examen de la qüestió historicopolítica, és a dir, la realització d'una abstracció com a pas previ que ha de permetre la comprensió de tot contingut. La diferent manera amb què es concep el model teòric, la conciliació de les facultats, resolta, en un cas, el de Rousseau, en un monisme de la imaginació, com a facultat preminent, en un altre, el de Kant, en una relació d'harmonia entre elles, condueix a una també diferent concepció de l'ordre polític concret. En el filòsof ginebrí el seu assoliment dependrà de l'espontaneïtat amb què es produeixin les relacions interpersonals, preponderant amb això l'element místic per damunt del racional; en el filòsof alemany, en canvi, aquest assoliment pressuposarà l'exercici de la reflexió, sense preponderància de cap dels dos elements.